

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Υπό τον τύπον των βολίδων - Μια για πάντα

Βασίλειος Μπότσιος

doi: [10.12681/prch.36568](https://doi.org/10.12681/prch.36568)

Copyright © 2024, Βασίλειος Μπότσιος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μπότσιος Β. (2024). Υπό τον τύπον των βολίδων - Μια για πάντα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 390-391. <https://doi.org/10.12681/prch.36568>

Βασίλειος Χ. ΜΠΟΤΣΙΟΣ

Υπό τον τύπον των βολίδων

Στα παιδικά του χρόνια κάτω απ' την
καρδιά, τη μια Ιούδας, βολίδες κάρφωνε
στ' ανυποψίαστα στήθη των πουλιών,
προδίδοντας, κατά συρροή,
την εμπιστοσύνη τους, την άλλη άπιστος Θωμάς,
εκεί που το τραγούδι αιμορραγούσε έβαζε τα δάχτυλα.
Μα τίποτα περισσότερο δεν ψηλαφούσε,
παρά την απιστία του, για το κακό που προξενούσε.

Στην ενήλικη ζωή του, μετανιωμένη η νιότη
του επέστρεψε, αντί αργύρια, τριάντα λέξεις
κι έφτιαξε ένα ποίημα για τα πουλιά,
κάτω απ' την ίδια καρδιά.

Κι έπειτα –στο ίδιο δέντρο
που τότε οι βολίδες του έπαιρναν,
που τώρα οι λέξεις του έδωσαν ζωή– κρεμάστηκε.

Μια για πάντα

Μια φορά τα 'βαλε κι ήταν για πάντα.
Πρώτα ο πρωτότοκος, ύστερα ο πατέρας,
στερνός ο άντρας της.
Η εναλλαγή των θανάτων στην οικογένεια,
της επέβαλε τα μαύρα. Τα χρωματιστά
σε απομόνωση, δεν ζαναβγήκαν
από ντουλάπες και συρτάρια.
Μαύρες κάλτσες, μαύρο φουστάνι,
μαύρο μαντήλι, να κρύβει καλά τα κόκκινα μαλλιά.
Γυναίκα στα καλύτερά της κι έμοιαζε γριά.

Μ' ακόμη και τις νύχτες που τα πετούσε
από πάνω της, και –μένοντας μόνο με το

λευκό κεντητό της μεσοφόρι- στεκόταν,
χάρμα οφθαλμών, πίσω απ' τα πράσινα
παραθυρόφυλλα της κρεβατοκάμαρας,
αφήνοντας τη δροσιά να σβήνει τις ορμόνες
στα πρησμένα της στήθη, στις
ηλεκτρισμένες ρώγες της, εκείνες
τις νύχτες που, δίχως τα μαύρα, έμοιαζε
για λίγο πάλι της ομορφιάς της,
θυμίζοντας την παλιά γυναίκα κι άναβε το δωμάτιο
η λαμπερή, μεστωμένη της σάρκα,
ακόμη και τότε, σε μαύρο ύπνο κατέληγε, τύλιγε
μ' αυτόν τη φεγγοβολούσα σάρκα της,
το σκοτάδι πηχτό πάλι απλωνόταν στο δωμάτιο
κι αποκοιμιόταν, κατάμονη στο διπλό κρεβάτι.